

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΚΑΛΟΨΥΧΗ ΚΟΡΗ

Μιά φορά ήταν μία χήρα που είχε δυο θυγατέρες. Ή μεγαλύτερη που της έμοιαζε ήταν γκρινιάρια και περήφανα, ενώ η μικρότερη ήταν η αληθινή εικόνα του πεθαμένου πατέρα της και στην όμορφη και στην ψυχή. Άλλα η χήρα αγαπούσε πιο πολύ την μεγαλύτερη και μάλλον ολόενα την μικρότερη. Την ανάγκαζε να τρώη μόνη της στην κουζίνα, να εργάζεται, χωρίς λόγο, μέρα-νύχτα και την έστελνε δυο φορές την ημέρα μισή λεύγα μακρυσά απ' το σπίτι της για να γεμίξη μία στάμνα νερό. Μιά μέρα στη βρύση μία φτωχή γυναίκα της ζήτησε λίγο νερό. Η κόρη ξέπλυνε άμέσως τη στάμνα της, πήρε νερό απ' τη βρύση κι' έδωσε πρόθυμα στη φτωχή γυναίκα να πιη. Η καλή γυναίκα μόλις ήπιε της λέει:

— Είσαι τόσο όμορφη, τόσο καλή και τόσο τίμια που θέλω να σου κάνω ένα δώρο, γιατί είμαι νεράιδα. Σε κάθε λόγο που θα λές θα βγαίνη απ' το στόμα σου ένα λουλούδι ή μία πολύτιμη πέτρα.

Όταν η κόρη γύρισε στο σπίτι της, η χήρα την έμάλωσε γιατί άργησε. «Σου ζητώ συγχώρησι», της λέει η κοπέλλα και μόλις είπε αυτά τα λόγια βγήκαν απ' το στόμα της δυο τριαντάφυλλα, δυο μαργαριτάρια και δυο μεγάλα διαμάντια.

— Από που βγαίνουν αυτά, κόρη μου; την ρώτησε η μάνα της.

Η κόρη τότε διηγήθηκε την συνάντησί της με τη νεράιδα. Κι' ενώ μιλούσε έβγαιναν αδιάκοπα διαμάντια από το στόμα της.

Η μητέρα έστειλε άμέσως στη βρύση την μεγαλύτερη κόρη της για να της δώση κι' αυτή της ή νεράιδα το ίδιο δώρο, μα εκείνη στην αρχή βαρέθηκε να πάη και τέλος έφυγε μουρμουρίζοντας:

— Ούφ, καλή άγγάρια και τούτη!

Δέν είχε καλοφτάσει ακόμα στη βρύση και βλέπει μία κυρία άρχοντικά ντυμένη που της έζήτησε νερό να πιη. Ήταν η ίδια νεράιδα που είχε φανη προτήτερα στην μικρότερη αδελφή, αλλά τώρα είχε ντυση φορέματα βασιλοπούλας, θέλοντας να ιδη ως που θάφτανε η άγένεια της μεγαλύτερης αδελφής. Η νεράιδα της ζήτησε να πιη, μα αυτή αντί να της προσφέρη πρόθυμα νερό, της έδωσε απότομα τη στάμνα λέγοντάς της:

— Πιέ.

— Δέν είσαι καθόλου ευγενικά καθώς βλέπω, της είπε η νεράιδα. Γι' αυτό κι' εγώ σου δίνω για δώρο σε κάθε λόγο που θα λές να βγαίνη από το στόμα σου ένα φίδι!

Μόλις γύρισε στο σπίτι της φώναξε η μάνα της:

— Έ, λοιπόν, κόρη μου! Τι άπόγινε;

— Τίποτα, μάνα, αποκρίθηκε σκληρά η κόρη, αφήνοντας να βνούν δυο μεγάλες όχιές από το στόμα της.

— Η αδελφή σου φταίει που μας έφερε αυτή τη συμφορά, φώναξε άγρια η μάνα της, αλλά θα μου το πληρώση άκριβά.

Κι' εϋθύς έτρεξε να την δείρη, αλλά η φτωχή παιδούλα πρόφτασε και κρύφτηκε στο κοντινό δάσος. Το βασιλόπουλο που περνούσε από κει εκείνη τη στιγμή στα-

μάτησε και την ρώτησε γιατί κλαίει.

— Άλλοίμονο, κύριέ μου! Η μάνα μου μ' έδιωξε απ' το σπίτι, αποκρίθηκε η κόρη.

Το βασιλόπουλο βλέποντας να βγαίνουν απ' το στόμα της πέντ' έξη μαργαριτάρια κι' άλλα τόσα διαμάντια, τη ρώτησε την αίτια κι' αυτή του διηγήθηκε την ιστορία της. Το βασιλόπουλο άκούοντας την περιπέτειά της την άγάπησε κι' αποφασισμένο να την πάρη γυναίκα του, την ώδηγησε στο παλάτι του πατέρα του όπου την στεφανώθηκε.

Όσο για την κακή αδελφή της, γίνηκε τόσο μισητή που η πιαστική η μάνα της την έδιωξε απ' το σπίτι της. Κ' η δυστυχισμένη, άφου χτύπησε μάταια όλες τις πόρτες των γειτόνων της για να την δεχτούν, πέθανε σε μιάν άκρη του δάσους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Έχετε άκούσει, ότι συχνά οι μανιώδεις άλκοολικοί «παίρνουν φωτιά» κι' ότι καίγεται τότελα το ποτισμένο με οινόπνευμα — απ' την κατάχρησι των οίνοπνευματωδών ποτών— κορμί τους;

Το φαινόμενο αυτό είνε τόσο πολύ σπάνιο, ώστε κατάνησε να το θεωρούμε συνήθως σαν παραμύθι. Κι' όμως, είνε γεγονός άληθέστατο, συμβαίνει μία φορά στις δέκα χιλιάδες περιπτώσεις και ιδού μία άσθεντική άποδειξις του: Στο χωριό Λότζ της Ρωσσίας, κατά το 1926, ζούσε ο χωρικός Άλέξης Στόμπ. Αυτός ο Στόμπ ήταν ένας μανιώδης μέθυσος, διαρκώς κοιμόταν στο άστυνομικό κρατητήριο κ' είχε καταντήσει μισοπαράλυτος απ' τον άλκοολισμό, αν κ' ήταν γιγαντόσωμος και δυνατός σαν ταύρος προηγουμένως.

Λοιπόν, μία βραδυά του 'Οκτωβρίου του 1926, ο Στόμπ είχε γίνει «σκνίπα» απ' το μεθύσι του, πίνοντας μεγάλες ποσότητες ισχυροτάτης βότκας. Σε μία στιγμή, ανάθοντας ένα σπύρτο, το πλησίασε στο στόμα του για ν' ανάψη την πίπα του.

Άλλά τη στιγμή εκείνη, οι άτμοι της βότκας πήραν φωτιά, μία μικρή έκρηξι άκολούθησε μέσα στο στόμα του και το λαρύγγι του κι' ο Στόμπ —πέφτοντας άμέσως άναίσθητος στο πάτωμα— πέθανε σε λίγο από μεγάλα έσωτερικά κι' έξωτερικά... έγκαύματα!

Άποφεύγετε, λοιπόν, μικροί μου φίλοι, τα οίνοπνευματώδη.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Στο τραμ είνε μία θέσις άδειανή πλάι σ' έναν παπά. Ένας άνθρωπος μπαίνει βιαστικά και κάθεται στην άδειανή θέσι, αλλά όταν ειδε ότι ήταν πλάι στον παπά σηκώθηκε και φώναξε δυνατά:

— Δέν μου άρέσουν τα κοράκια!

Και κυττάζοντας γύρω του να ιδη τί έντύπωσι έκανε η έξυπνάδα του, προχώρησε και κάθισε κοντά σε μία νόστιμη κυρία. Άλλά εκείνη που τον είχε άκούσει, όταν τον ειδε κοντά της σηκώθηκε απότομα και φώναξε:

— Δέν μου άρέσουν τα γουρούνια!

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟΝ ΚΑ'Υ-ΜΕΝΟ ΤΟΝ ΑΖΟΡ !..

Τα βλέπετε αυτά τα μαύρα κομμάτια; Έξερτε τί είνε;

Είνε ό... Άζορ, ένα χαριτωμένο σκυλάκι, που το έκοψε σε δέκα μερίδες το τραίνο της Κηφισιάς!

Μπορείτε να ξανακολλήσετε τα κομμάτια και να ξαναζωντανέψετε το σκυλί; Κάμετε αυτό το καλό, αν το λυπόσαστε.